

Kající modlitba (Převzato z knihy D. Cozzense *Měnící se tvář kněžství*)

Pane Bože, smiluj se nade mnou, neboť jsem hřích.
Vyznávám, že jsem člověk ze země, z hlíny,
a přesto určený k tomu, abych létal a plachtil ve větru.

Vyznávám se z hříchu modloslužebnictví. Beru sám sebe příliš vážně.
Svému Já říkám „Vaše Veličenstvo“.
Klaním se před oltářem své vůle, rozčiluje mě vůle ostatních.

Vyznávám se, že netančím. Vesmírný tanec je příliš nebezpečný,
osobní tanec zas příliš mnoho prozrazuje.

Vyznávám, že se nesměju uvolněně.
Mé křehké Já mi dovoluje jen úsměvy se sevřenými rty.

Vyznávám svou marnivost, svou falešnou pokoru.
Má důstojnost pohrdá svobodou bláznů.

Vyznávám svůj strach, svou úzkost, svou poddajnost.
Můj strach je hřích; zakrývá nedostatek víry.
Moje úzkost je zrada; odkrývá nedostatek naděje.
Moje poddajnost je podřízenost; odhaluje strach ze svobody.

Vyznávám se ze serióznosti.
Výše než spontaneitu a svobodu stavím zdvořilost.

Pane, Bože, smiluj se nade mnou, neboť jsem hřích.

Pane Bože, smiluj se nade mnou, neboť jsem milost.
Ve tvé milosti se znovu rodím, jsem přetvářen a obnovován.

I když sotva znám hloubku svého hříchu, je dotýkán a objímán,
je mírněn olejem odpuštění, balzámem milosrdenství.

Ty překonáváš mou temnotu, Ty pozvedáš mou vinu,
Ty tišíš mou úzkost.

Vyznávám, že jsem hřích. Vyznávám, že jsem milost.
Ve svém hříchu, v Tvé milosti vyznávám, že Ty jsi Bůh.
A v hříchu a milosti zůstávám Tvým milovaným přítelem.